

על קצה המזלג - זיכרונות מהשנים הראשונות של מתי

אני אתייחס בעיקר לשנים הראשונות של מתי, לזיכרונות וגם לסיפורים שסיפרו לי ההורים שלנו (מה לעשות, בשנים הראשונות הזיכרונות משותפים ואח"כ זה השתנה).

מתי נולד בבית החולים וולך, היום שערי צדק, אצל המנהל והרופא הראשי ד"ר ולך, ואמא שלנו "זכתה מצד ד"ר ולך ליחס יפה, מאחר ונולד זכר (הוא ערך את הברית לכולם) (בניגוד ליחס שזכתה ממנו כאשר אני נולדתי – נקבה אחרי 9 זכרים).

אני זוכרת שאבינו הלך להתקשר לבית החולים מהדאר הראשי, ואני בינתיים ביליתי בתא הטלפון לאסוף מהרצפה ערימת אבק ועפר.

גרנו בשכירות בקומה שלישית "על הגג" אצל גב" עדס (המכשפה) ובימים יפים מתי היה בלול על הגג ואני הצטרפתי ללול כי מתי סירב להיות לבד בלול ובכה וצעק כשראה אותי מסתובבת באיזור. (היו לו תלתלים בלונדיניים בהירים לאן זה נעלם?)

כשמתי היה בערך בן שנתיים עמדנו בבוקר שנינו ליד המעקה הגבוה של הגג וקראנו לאבינו שהלך לעבודה "שלום דרישת שלום לעבודה".

כשמתי היה בן שלוש, אם זיכרוני לא מטעני, רשמה אותנו אמנו לגן שושה. יום אחד "ברח" למתי לתחתונים והגננת המכובדת שלחה אותו הביתה עם ה"חבילה" בבושה גדולה.

כשהגיע הזמן לעלות לכתה א נאלץ מתי ללמוד במשמרת שניה (אצל המורה יוחנה). מאז שאני זוכרת מתי היה בבית הספר תלמיד מצטיין וגם כעס ונעלב כשבמקרה קיבל ציון נמוך מט"מ.

בכתה ב או ג הוא התחבר עם בן כתתו יואל פרץ בידידות אמיצה (שלא שכח עד היום). שניהם התעניינו מאד בטבע ואספו צדפים ואבנים מכל הסוגים והמינים. האוסף של מתי היה קיים שנים בשולחן הכתיבה בחדרו.

מתי היה תמיד טיפוס דאגן ופעם כשדודה זופי שמרה עלינו ואני לא חזרתי הביתה בזמן, הוא ממש התרגש כעס וכמעט יצא מדעתו. אין צורך לומר שקיבלתי ממנו על הראש כהוגן למרות שהיה רק בן 7.

הוא המשיך לדאוג לי גם הרבה שנים אחרי.

בשנים מאוחרות יותר הוא התחבר עם יוחה יובל שהוריו היו חברים של הורינו, אתו טייל הרבה בסביבה ובארץ. כמובן שאין לשכוח את חברו הקרוב והטוב, חברו לכתה, דוד פלדהנדלר, ("לופקה") אותו הכיר כשהתחיל ללמוד ב" לידה" במסגרת 6 שנות לימוד בתיכון.

שירותו הצבאי נדחה לשנה בשל חוסר משקל ולאחר סיום בית הספר הוא עבד כמתנדב בגן החיות התנכי. כשהתגייס הוא דאג להעלות את הפרופיל הצבאי שלו ושירת בנחל גם בקיבוץ סאסא.

עד כאן. תם ולא נשלם.

ירושלים 4.10.25